

sem eg átti, talsvert öra... en eg hefði átt að gera. Peningavandraði mín urðu svo alvarleg, að eg gekk bráðlega úr skugga um það, að annaðhvort hlyti eg að yfirgefa höfuðstaðinn og hafast við einhvers staðar út á landi, eða breyta lífnaðarháttum mínum algerlega að öðrum kosti. Eg ásetti mér að gera hið síðarnefnda, og byrjaði með því að ákveða að flytja burt frá hótelinu og velja mér viðhafnarminni og ódýrari samastað.

Einmitt sama daginn, sem eg komst að niðurstöðn þessari, stóð eg upp við drykkjuborðið í Criterion-drykkjustofunni þegar einhver klappaði á öxlina á mér, og þegar eg leit við, sá eg þar pilt, sem Stamford hét og hafði blíið um sár undir tilsögn minni á Bart-spítalanum. Að hitta vin á annarri eins eyðimörk eins og í London, er sannarlega ánægjuefni fyrir einmana og ókunnugan mann. Á fyrri tímum hafði Stamford enginn sérlegur vinur minn verið, en nú tók eg honum með fagnaðarlátum, og honum virtist vera það fagnadarefni að hitta mig. Í þessari ofgnott gleði minnar bauð eg honum að borða með mér á Holborn-hótelinu, og lögðum við á stað þangað í leiguvagni.

„Hvernig hafði þér getað farið svona með yður, Watson?“ spurði Stamford öldungis forviða, á meðan vagninn var að skrölta með okkur eftirgötunum. „Þér eruð mjór eins og þvengur og mórauður eins og hneta.“

Eg skýrði honum stuttlega frá öllu, sem fyrir mig hafði komið, og hafði naumlega lokið sögunni þegar við komum á áfangastað okkar.

„Vesalingurinn!“ sagði hann meðaumkvunarlega, eftir að eg hafði lokið sögu minni. „Hvað er yður nú á höndum?“